

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Czubik

SSN Tomasz Demendecki

w sprawie ze skargi P. T. - pełnomocnika wyborczego Komitetu Wyborczego [...] na uchwałę Państwowej Komisji Wyborczej nr [...] z dnia 25 września 2023 r. w sprawie odwołania od uchwały Nr [...] Okręgowej Komisji Wyborczej w W. z dnia 20 września 2023 r. w sprawie uchylenia uchwały z dnia 15 września 2023 r. w sprawie odmowy rejestracji listy kandydatów komitetu wyborczego pod nazwą Komitet Wyborczy [...]. w okręgu wyborczym nr [...] w wyborach do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, zarządzonych na dzień 15 października 2023 r. z udziałem Państwowej Komisji Wyborczej po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 27 września 2023 r., postanawia:

oddalić skargę.

[A.W.]

UZASADNIENIE

Uchwałą nr [...] z 25 września 2023 r. w sprawie odwołania Komitetu Wyborczego [...] w okręgu wyborczym nr [...] w wyborach do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej zarządzonych na dzień 15 października 2023 r. –

działając na podstawie art. 218 § 2 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy (tekst jedn. Dz.U. z 2022 r. poz. 1277 ze zm.; dalej: „k.wyb.” lub „Kodeks”) – Państwowa Komisja Wyborcza, po rozpatrzeniu odwołania Komitetu Wyborczego [...], złożonego przez osobę zgłaszającą listę, od uchwały nr [...] Okręgowej Komisji Wyborczej w W. z dnia 20 września 2023 r. w sprawie uchylenia uchwały z dnia 15 września 2023 r. w sprawie odmowy rejestracji listy kandydatów komitetu wyborczego pod nazwą Komitet Wyborczy [...]. w okręgu wyborczym nr [...] w wyborach do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej zarządzonych na dzień 15 października 2023 r. postanowiła pozostawić odwołanie bez rozpoznania.

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że Uchwałą nr [...] Okręgowej Komisji Wyborczej w W. z dnia 15 września 2023 r. w sprawie odmowy rejestracji listy kandydatów komitetu wyborczego pod nazwą Komitet Wyborczy [...]. w okręgu wyborczym nr [...] w wyborach do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej zarządzonych na dzień 15 października 2023 r. (dalej „uchwała nr [...]”) OKW w W. odmówiła rejestracji listy kandydatów na posłów zgłoszonej w okręgu wyborczym nr [...] przez Komitet Wyborczy [...], z powodu nieuzyskania wymaganego poparcia.

W dniu 20 września 2023 r. Okręgowa Komisja Wyborcza w W. , uchwałą nr [...] uchyliła uchwałę nr [...] z powodu wydania jej przedwcześnie.

W dniu 22 września 2023 r. do Państwowej Komisji Wyborczej wpłynęło odwołanie od uchwały nr [...], wniesione przez osobę zgłaszającą listę kandydatów na posłów.

Państwowa Komisja Wyborcza stwierdziła, że przepisy Kodeksu wyborczego nie przewidują możliwości wniesienia odwołania od uchwały okręgowej komisji wyborczej uchylającej swoje wcześniejsze rozstrzygnięcie. Państwowa Komisja Wyborcza wskazała, że art. 218 § 2 k.wyb. wynika, że odwołanie do PKW przysługuje od uchwały okręgowej komisji wyborczej w sprawie odmowy rejestracji listy kandydatów na posłów. PKW podkreśliła, że uchylenie uchwały stanowi korzystne rozstrzygnięcie dla skarżącego i spełnia jego żądanie zawarte w odwołaniu z 20 września 2023 r. Nadto PKW stwierdziła, że – po dokonaniu

analizy uchwały nr [...] – nie ma zastrzeżeń do formy jej uchylenia. W przeciwnym wypadku, działając w trybie nadzoru, dokonałaby jej uchylenia.

Z uwagi na powyższe odwołanie stało się bezprzedmiotowe, więc Państwowa Komisja Wyborcza postanowiła jak w sentencji uchwały.

Pismem z 27 września 2023 r. P. T. (pełnomocnik wyborczy), na podstawie art. 218 § 3 k.wyb., wniósł do Sądu Najwyższego skargę „na postanowienie Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 25 września 2023 r. zawarte w uchwale nr [...] w przedmiocie oddalenia odwołania skarżącego bez rozpoznania” i zaskarżył ww. postanowienie PKW w całości.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucono w pierwszej kolejności:

I. naruszenie art. 160 § 4 k.wyb. w zw. z art. 218 § 3 k.wyb. w zw. z § 4 ust. 1 pkt 1 oraz § 16 pkt 1 lit b. załącznika do uchwały Państwowej Komisji Wyborczej z 21 marca 2011 r. w sprawie Regulaminu Państwowej Komisji Wyborczej (M.P. 2012, nr 26, poz. 286 ze zm.) poprzez ich niezastosowanie skutkujące podaniem do publicznej wiadomości treści pozornej uchwały PKW (zawierającej zaskarżone pozorne postanowienie), która nie została podpisana przez członków PKW i nie może funkcjonować w obrocie prawnym jako ważne i skuteczne orzeczenie PKW, albowiem plik tekstowy podany do publicznej wiadomości na stronie internetowej PKW[...] stanowić może w najlepszym wypadku jedynie projekt uchwały, która w znaczeniu prawnym jest uchwałą *non est*, podobnie jak postanowienie w niej zawarte. Zaskarżone postanowienie nie może funkcjonować w obrocie prawnym. Mając na uwadze, iż termin zaskarżenia postanowienia wydanego w formie uchwały biegnie, zgodnie z art. 218 § 3 k.wyb. – od dnia jego podania do publicznej wiadomości, a skoro zaskarżane postanowienie nigdy nie zostało podpisane i nigdy nie istniało – nie może być uznane za ważny, skuteczny i wiążący dla Skarżącego przejaw działalności PKW;

w dalszej kolejności, na wypadek uznania przez Sąd Najwyższy, iż brak podpisania podanej do publicznej wiadomości na stronie internetowej

Państwowej Komisji Wyborczej uchwały nie stanowi o jej bezwzględnej wadliwości i nieistnieniu w obrocie prawnym, podniesiono następujące zarzuty:

II. naruszenie art. 210 § 1 k.wyb. w zw. z art. 210 § 2 k.wyb. poprzez ich błędną wykładnię skutkującą uznaniem, że Komitet Wyborczy składając oświadczenie o zgłoszeniu listy kandydatów bez poparcia zgłoszenia podpisami wyborców (na podstawie art. 210 § 2 k.wyb.) dokonał skutecznego i ważnego zgłoszenia listy kandydatów w danym okręgu w sytuacji, gdy w tym samym Okręgu wyborczym Komitet Wyborczy złożył uprzednio zgłoszenie listy kandydatów popierając to zgłoszenie podpisami poparcia (w trybie art. 210 § 1 k.wyb.). Stosując prawidłową wykładnię wskazanych przepisów, zgodnie ze stanowiskiem wyrażanym w orzeczeniach Sądu Najwyższego – w takiej konfiguracji chronologicznej i faktycznej złożenie dwóch zgłoszeń list w oparciu o różną podstawę prawną (art. 210 § 1 – z podpisami, art. 210 § 2 – bez podpisów) – powinno prowadzić do stwierdzenia bezskuteczności zgłoszenia listy kandydatów w trybie art. 210 § 2. Kodeks wyborczy kreuje dwa alternatywne tryby zgłoszenia i nie przewiduje, aby zgłoszenie listy kandydatów w oparciu o oświadczenie art. 210 § 2 k.wyb. mogło być złożone pod warunkiem stwierdzenia braku przedłożenia przez Komitet wyborczy 5 000 prawidłowych podpisów poparcia. Wydając zaskarżone postanowienie PKW nie dość wnikliwie rozważyła bezwzględną wadliwość postanowienia OKW w tym zakresie, pomimo, iż podstawę odmowy rejestracji listy kandydatów przez OKW stanowił wyrażnie art. 210 § 2 k.wyb. i niespełnienie określonego w nim wymogu, gdyby natomiast PKW prawidłowo uznała bezskuteczność tego oświadczenia i wynikająca z tego wadliwość postanowienia OKW – powinna uwzględnić zarzuty wniesionego odwołania oraz sformułowany w oparciu o te zarzuty jedyny dopuszczalny wniosek, stanowiący powielenie treści przepisu art. 218 § 4 k.wyb.;

III. naruszenie art. 160 § 4 k.wyb. w zw. z § 8, § 10 ust. 3 w zw. z § 11 lit. d Załącznika nr 1 do uchwały Państwowej Komisji Wyborczej z 28 sierpnia 2023 r. – Regulamin okręgowych komisji wyborczych powołanych do przeprowadzenia wyborów do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej oraz referendum ogólnokrajowego zarządzonych na dzień 15 października 2023 r.,

poprzez brak dokonania przez PKW oceny skuteczności podjęcia przez OKW uchwały zawierającej zaskarżone odwołaniem postanowienie, w sytuacji, gdy pod uchwałą znajdują się jedynie podpisy poszczególnych członków OKW, które nie pozwalają w sposób pewny dla obywatela stwierdzić, którzy z członków OKW zagłosowali za podjęciem stosownej uchwały (zgodnie z § 8 ust. 1 Regulaminu OKW... głosowanie jest jawne), a którzy z nich byli podjęciu tej uchwały przeciwni. W związku z faktem, iż do publicznej wiadomości wraz z tekstem uchwały OKW nie podano protokołu, z których wynikał przebieg jawnego głosowania nad uchwałą, brak jest podstaw do stwierdzenia skuteczności jej podjęcia. Nieopublikowanie przez OKW protokołów głosowania, wykazującego rozkład głosów poszczególnych członków, którzy złożyli podpisy pod uchwałą godzi bezpośrednio w zasadę, iż głosowania OKW są jawne, a w konsekwencji prowadzi do utajnienia stanowisk poszczególnych głosujących w przedmiocie zasadności zapadłego postanowienia;

IV. naruszenie zasady powagi rzeczy osądzonej. OKW w W., wydała w dniu 20 września 2023 r. uchwałę nr [...] mającą bezprawny charakter samouchylenia własnej uchwały. PKW uchwałą nr [...] z dnia 20 września 2023 r. wobec odwołania komitetu od uchwały OKW, pozostawiła sprawę bez rozpoznania. Sąd Najwyższy rozpatrując odwołanie od uchwały PKW w tej sprawie, orzeczeniem z dnia 25 września 2023 r. w sprawie I NSW 44/23 lub I NSW 45/23 (brak oryginału, który został nadany pocztą, komitet powziął informację ze strony internetowej Sądu Najwyższego, na której publikowane są orzeczenia zanonimizowane) uznał skargę za zasadną i nakazał ponowne rozpoznanie. PKW popełniając przestępstwo nie dopełniła obowiązków zlekceważyła nakaz SN i ponownie uchwałą [...] z 26 września 2023 r. pozostawiła sprawę bez rozpoznania. W ocenie skarżącego doszło do niespotykanej w historii wyborów lekceważenia prawa przez organ nadzorujący wybory. Sąd Najwyższy uzasadnieniem praktycznie nie pozostawił PKW wyboru w tej sprawie i jedyne co można było zrobić to rozpoznać sprawę zgodnie z wytycznymi Sądu i uchylić oczywiście w świetle uzasadnienia Sądu Najwyższego nieważną uchwałę OKW. Zaskarżona uchwała ma zatem wadę bezprawności i jest efektem przestępstwa, w konsekwencji musi zostać wyeliminowana decyzją Sądu Najwyższego, wobec bezprawności działań PKW.

W rezultacie pozostawienie bez rozpoznania uchwały 22/23 z 15 września 2023 r. jest również bezprawne.

V. naruszenie art. 218 § 4 k.wyb. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy przepis ten znajduje bezwzględne zastosowanie, wobec oczywistej zasadności odwołania Skarżącego od postanowienia zawartego w uchwale OKW odmawiającej Skarżącemu rejestracji listy w oparciu o oświadczenie z art. 210 § 2 k.wyb. w momencie, w którym wedle powszechnie obowiązujących przepisów prawa oraz zgodnie z wykładnią przepisów art. 210 § 1 k.wyb. w zw. z art. 210 § 2 k.wyb. w poczynioną przez Sąd Najwyższy – oświadczenie to, jako zależne od spełnienia niedopuszczalnego warunku powinno zostać uznane za bezskuteczne. Po uwzględnieniu powyższego, mając na uwadze przede wszystkim gwarancje wynikające z Konstytucji RP, OKW powinna skrupulatnie i zgodnie z przepisami prawa, przeprowadzić postępowanie wyjaśniające wskazane w art. 217 § 1 k.wyb. i dochowując należytej staranności wszelkimi dozwolonymi prawem sposobami zweryfikować skuteczność zgłoszenia listy kandydatów złożonego wraz z podpisami poparcia złożonymi przez wyborców. W sytuacji, w której OKW nie uwzględniła bezskuteczności oświadczenia Komitetu Wyborczego złożonego w oparciu o art. 210 § 2 k.wyb., nadto wobec bezprawnego przeprowadzenia przez OKW postępowania wyjaśniającego w przedmiocie autentyczności i zgodności ze stanem faktycznym danych zamieszczonych na przedłożonych listach poparcia wyłącznie w oparciu o Centralny Rejestr Wyborców – PKW powinna uwzględnić odwołanie Skarżącego w całości oraz stosując jedyny przepis Kodeksu wyborczego traktujący o kompetencjach orzeczniczych PKW w przypadku uwzględnienia odwołania – uznać odwołanie za zasadne i zobowiązać OKW do zarejestrowania listy kandydatów w danym okręgu;

W oparciu o powyższe zarzuty – rozwinięte w obszernym uzasadnieniu skargi – wniesiono na podstawie art. 218 § 4 k.wyb. o uznanie niniejszej skargi za zasadną w całości i zobowiązanie Okręgowej Komisji Wyborczej w W. (okręg wyborczy nr [...]) do zarejestrowania listy kandydatów komitetu wyborczego pod nazwą Komitet Wyborczy [...]. w okręgu wyborczym nr [...] w wyborach do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej zarządzonych na dzień 15 października 2023 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Niniejsza skarga jest niezasadna i podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zarzut dotyczący podania do publicznej wiadomości treści niepodpisanej przez członków PKW uchwały, która jako nieopatrzona podpisami nie może funkcjonować w obrocie prawnym jako ważne i skuteczne orzeczenie, jest chybiony.

Sąd Najwyższy podziela stanowisko wyrażone przez Naczelną Sąd Administracyjny w wyroku z 27 lutego 2015 r., II OSK 1799/13, w myśl którego dla bytu prawnego postanowienia wydanego przez organ kolegialny, konieczne jest, aby co najmniej jeden egzemplarz postanowienia zaopatrzony był w wymagane podpisy, natomiast od okoliczności konkretnej sprawy zależeć będzie, czy skuteczne będzie pozostawienie oryginału w aktach sprawy, czy też taki oryginalny egzemplarz postanowienia będzie doręczony stronie.

Odnotować w tym miejscu należy, że w aktach sprawy Sądu Najwyższego znajduje się poświadczona za zgodność z oryginałem kopia zaskarżonej uchwały, na której znajdują się prawidłowo złożone podpisy członków PKW. Samo opublikowanie treści uchwały w wersji niezawierającej podpisów nie pozbawia jej mocy prawnej – należy bowiem mieć na uwadze szczególny charakter procedur uregulowanych w Kodeksie wyborczym.

Przy tym należy odróżnić podjęcie uchwały (jej uchwalenie) od jej podpisania, które następuje zawsze po jej uchwaleniu. Powyższe potwierdzone zostało przez Naczelną Sąd Administracyjny m.in. w wyroku z 16 listopada 2011 r., II GSK 1137/10, w którym wskazano, że czynność podpisania uchwały następuje zawsze po uchwaleniu uchwały. Zatem uchwalenie zawsze poprzedza podpisanie uchwały. Przyjęte projekty stają się uchwałami po przeprowadzeniu głosowania oraz ogłoszeniu wyników, o ile oczywiście w trakcie głosowania „za” opowiedziała się odpowiednia ilość członków organu stanowiącego. W wyroku z 19 maja 2006 r., I OSK 111/06, Naczelną Sąd Administracyjny stwierdził, że uchwałę – decyzję należy uznać za podjętą z chwilą wyrażenia woli przez organ kolegialny w sposób prawem określony tzn. najczęściej w drodze

głosowania (tajnego lub jawnego) zwykłą lub kwalifikowaną większością głosów obecnych członków danego organu przy zachowaniu minimalnej, a koniecznej dla możliwości podejmowania uchwał liczby uczestniczących osób (*quorum*).

Wobec powyższego Sąd Najwyższy jednoznacznie stwierdza, że zaskarżona uchwała została podjęta i uzyskała byt prawny już w chwili jej przegłosowania przez Państwową Komisję Wyborczą. Samo opublikowanie nie przesądza przy tym o jej istnieniu. Opublikowanie uchwały na stronie internetowej PKW ma znaczenie jedynie dla ustalenia terminu na wniesienie przez uprawniony podmiot środka odwoławczego. Mając to na uwadze zarzucanie Państwowej Komisji Wyborczej podania do wiadomości publicznej pozornej uchwały, która jako niepodpisana nie może funkcjonować w obrocie prawnym jako ważne i skuteczne orzeczenie, należy uznać za całkowicie nietrafne.

Wskazać przy tym należy, że jak wynika z wyjaśnień PKW, zgodnie z wymogami art. 218 § 2 Kodeksu uchwała (podpisana przez wszystkich członków PKW obecnych przy jej podjęciu) została wysłana na adres wnoszącego odwołanie.

Odnosząc się następnie do zarzutu przekroczenia kompetencji przez Okręgową Komisję Wyborczą w W. polegającego na uchyleniu podjętej przez nią uchwały nr [...] oraz usankcjonowaniu tego działania przez Państwową Komisję Wyborczą, Sąd Najwyższy wskazuje, że także ten zarzut należy uznać za niezasadny.

Przede wszystkim Sąd Najwyższy zwraca uwagę, że postępowanie odwoławcze w przedmiocie zgłoszeń listy kandydatów zostało uregulowane w k.wyb. w ograniczonym zakresie. W związku z tym należy dla określenia istoty jego przebiegu odwołać się najpierw do regulacji konstytucyjnej. Należy odnieść się do art. 2, art. 7, art. 78 Konstytucji RP, ponieważ przesądzono tutaj, że: tryb zaskarżenia decyzji wydanych w pierwszej instancji określa ustawa, którą w analizowanym przypadku zasadniczo jest Kodeks wyborczy, wszystkie organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa, co dotyczy w tym przypadku OKW i PKW. W konsekwencji trzeba dalej uznać, że dopuszczalne jest takie prawne ukształtowanie kompetencji wyżej wskazanych organów, które stwarza pewien margines ich swobody decyzyjnej, ponieważ jest to

racjonalnie uzasadnione. Co prawda art. 218 k.wyb. nie przewiduje wprost samokontroli OKW po wydaniu uchwały, jednakże należy uznać ją za dopuszczalną, gdyż prowadzi do skrócenia początkowej fazy postępowania odwoławczego, a nie ogranicza zarazem gwarantowanych konstytucyjnie zasad wyborczych. Tym samym tego typu samokontrolę OKW należy uznać za działanie w granicach prawa, zwłaszcza mając na uwadze, że takie stanowisko znajduje wsparcie w wykładni systemowej, przez zastosowanie analogii do procedur publicznych.

Wspomnieć należy również, że Sąd Najwyższy w postanowieniu z 19 września 2023 r., I NSW 36/23, wskazał, że skoro Okręgowa Komisja Wyborcza uchwałą z 13 września 2023 r. uchyliła swoją poprzednią uchwałą z 11 września 2023 r. w sprawie odmowy rejestracji listy kandydatów komitetu wyborczego, to uchwała taka nie istnieje w obrocie prawnym.

Sąd Najwyższy w składzie orzekającym przychylił się do zasadności powyższego stanowiska, które sprowadza się do nienegowania uprawnienia okręgowych komisji wyborczych do uchylania podejmowanych przez nie uchwał, jeśli czyni to zadość obowiązującym przepisom prawa. Wbrew twierdzeniu Skarżącego wszystkie organy wyborcze, w tym okręgowa komisja wyborcza, uprawnione są do uchylenia swojego wcześniejszego rozstrzygnięcia – co wynika z ogólnej natury szeroko pojętych procedur administracyjnych. Dlatego też Okręgowa Komisja Wyborcza w W. była uprawniona do uchylenia uchwały nr [...] z 15 września 2023 r. o odmowie rejestracji listy kandydatów Komitetu w okręgu wyborczym nr [...] w wyborach do Sejmu RP zarządzonych na dzień 15 października 2023 r.

Przychylić należy się do poglądu, że w sytuacji gdy organ ma wiedzę o tym, że wydane przez niego orzeczenie nie jest zgodne ze stanem faktycznym lub prawnym, powinien mieć możliwość doprowadzenia go do stanu zgodnego z przepisami i wyeliminowania z obrotu prawnego swojego wadliwego rozstrzygnięcia. Możliwość sanowania ewentualnych błędów powstałych w wydawanych przez organ orzeczeniach bez konieczności angażowania organów wyższej instancji przyczynia się do usprawnienia postępowania. Dodatkowo, wobec niezaskarżenia wadliwych aktów prawnych, w obrocie mogłyby

funkcjonować nieprawidłowe orzeczenia, zaś taka sytuacja stwarzałaby zagrożenie dla pewności całego systemu prawnego.

W konsekwencji także zarzut nierozpoznania odwołania od uchwały nr [...] jest niezasadny. Zaskarżona uchwała Państwowej Komisji Wyborczej podjęta została po podjęciu przez OKW uchwały nr [...]. Wobec takiej chronologii podejmowania uchwał przez Okręgową Komisję Wyborczą w W. PKW nie mogła rozpatrzyć merytorycznie odwołania Komitetu od uchwały nr [...]. Skarżona przez Komitet uchwała nr [...] nie funkcjonowała już bowiem w obrocie prawnym. W związku z tym Państwowa Komisja Wyborcza postanowiła o pozostawieniu odwołania bez rozpoznania – co w ocenie Sądu Najwyższego było w tych warunkach działaniem w pełni legalnym i w zasadzie jedynym dopuszczalnym.

Co do pozostałych zarzutów (m.in. tego dotyczącego nieopublikowania przez OKW protokołów głosowań wykazujących rozkład głosów poszczególnych członków, którzy złożyli podpisy pod zaskarżoną uchwałą nr [...], co zdaniem Skarżącego skutkowało utajnieniem stanowisk poszczególnych głosujących w przedmiocie zasadności zapadłych postanowień oraz błędnej interpretacji art. 210 § 2 Kodeksu) – przypomnieć należy, że przedmiotem kontroli odwoławczej dokonywanej przez Sąd Najwyższy w ramach postępowania skargowego, o którym mowa w art. 218 § 3 Kodeksu, jest uchwała Państwowej Komisji Wyborczej, a więc ta decyzja, która jest podejmowana na skutek odwołania od uchwały Okręgowej Komisji Wyborczej. Fakt ten ma istotne znaczenie dla określenia granic skargi i zakresu zarzutów, które mogą być obecnie rozpatrywane. Sąd Najwyższy w postępowaniu skargowym toczącym się w trybie art. 218 § 3 k.wyb. ocenia zatem wyłącznie prawidłowość postanowienia Państwowej Komisji Wyborczej wydanego w następstwie odwołania od decyzji Okręgowej Komisji Wyborczej.

W konsekwencji zarzuty dotyczące rzekomej nielegalności działania (błędnej wykładni prawa) OKW w W. nie mogą odnieść żądanego przez Skarżącego skutku zbadania przez Sąd Najwyższy prawidłowości uchwały nr [...] Okręgowej Komisji Wyborczej w W.. Dokonana przez OKW samokontrola – którą uznać należy za dopuszczalną – skutkowała usunięciem z obrotu prawnego „pierwotnej” uchwały komisji okręgowej.

Państwowa Komisja Wyborcza nie mogła zatem wydać postanowienia zgodnie z żądaniem Skarżącego, tj. rozstrzygającego sprawę *in meriti*, wobec nieistnienia przedmiotu zaskarżenia, tj. uchwały nr [...]. Prawidłowo także PKW uznała za dopuszczalną samokontrolę OKW, a wydaną na jej skutek uchwałę nr [...] uznała za prawidłową pod względem formalnym i merytorycznym.

Reasumując, w ramach kontroli odwoławczej zainicjowanej skargą reprezentanta Komitetu, Sąd Najwyższy nie dopatrył się nieprawidłowości wskazanych w skardze, mogących skutkować uznaniem jej za zasadną.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

[a!]